



## Розділ 1



До Святвечора лишалося три дні. Сонний мозок Еріка десь на межі сну ловив настирливий дзвін будильника. У школі вже почалися канікули, але як староста він мав приїхати, щоб владнати кілька питань щодо майбутнього Зимового балу.

Не до кінця прокинувшись, Ерік виліз з-під ковдри й без особливого бажання поплентався до душу. На передпліччі тягнувся довгий, трохи кривуватий шрам. Волосся віросло — нова стрижка з довгим чубчиком, що стильно спадала набік.

Нещодавно він помітив черговий відтінок світлої фарби на локонах Бонні та влаштував Джонові повну зміну образу, пофарбувавшись у біляве. Тепер перед дзеркалом стояв синьоокий блондин. Чим не привід захохати в себе половину школи, коли стереотипи керують світом?

Ерік без жодних труднощів отримав водійські права, придбав блискучий новенький Форд Фокус і проколів вуха — тепер на мочках виблискували дрібні діаманти. Джон Вінс був як ніколи близький до образу Еріка Бюргера.

Після душу хлопець глянув на екран телефону, побачив, що запізнюється, і з витріщеними очима поспіхом висушив та уклав зачіску. Натягнув світло-блакитні джинси, теплий кремовий светр, черевики — і спустився на перший поверх.

— Я проспав! — він крикнув Бет і Дженн, які умиротворено пили каву в зимовому саду — кімнаті навпроти вітальні. — Поснідаю у Бонні!

Одягнув білий пуховик із хутряним коміром — і вибіг до гаража.

Сівши в автомобіль, Ерік діловито поправив дзеркало заднього виду, глянув у відображення й широко усміхнувся — його новий образ, як і сама постать, був бездоганний. Він зазирнув у бардачок, витягнув льодяник на паличці, посунув назад цукерки й шоколадки, що повипадали слідом, і, із задоволенням поклавши льодяник до рота, натиснув на педаль газу. Ах, нарешті його життя малювалося фарбами миру й спокою!

Повз пропливали засніжені будинки, прикрашені гірляндами, що мерехтіли теплим світлом і дарували відчуття свята. Ранок сяяв у променях яскравого зимового сонця.

Зупинившись на світлофорі, Ерік зателефонував своєму хлопцю і весело вигукнув:

— Рання пташка ловить хробака!<sup>1</sup>

Грей хриплувато озвався:

— А ця пташка — сова. Пожальй її хоча б на канікулах.

— Жалю не буде. — Джон мав чудовий настроій. Широка усмішка сяяла на обличчі. — Підіймай свою дупу.

— Вимагаю перегляду справи, — розсміявшись, запротестував Грей.

— Ех, відчуваю в голосі якусь нотку невдоволення. Ти що, не виспався? — Ерік прикинувся здивованим, не вперше дражнячи Грея.

— Я тобі вухо відгризу сьогодні, — пригрозив той з усмішкою.

— Налякав гея голою дупою, — усміхнувся Ерік. — Я... Це... — озираючись, повернув авто до воріт школи, — що я хотів сказати?.. Я десь годинку буду зайнятий, а потім запрошую тебе на найсмачніший сніданок у світі — у «Відьминому котлі».

Ерік давно дізнався, що саме це кафе було улюбленим у Джона — той часто навідувався сюди з Волтером. Саме тут Джон купував солодкий зефір у формі серця. Ерік, напевно, давно забув би про існування цього закладу, якби той не належав родині Бонні. Згодом кафе стало їхнім звичним місцем зустрічей: Кайл, Грей, Джон і сама Бонні збиралися там щовечора після навчання — відколи Дженніфер трохи послабила контроль над сином і дозволила йому придбати автомобіль, нарешті втихомиривши своє давнє занепокоєння.

— Я згоден, — усміхнувся Грей й, після ще кількох жартівливих фраз, відключився.

Ерік підїхав до звичного місця паркування, зупинившись біля чорного лакованого суперкара Мерседес — останньої

---

<sup>1</sup> Англійське прислів'я «The early bird catches the worm» аналогічне нашому прислів'ю «Хто рано встас, тому Бог дає» (примітка автора)

моделі, спортивної, ефектної машини з дверцятами типу «ламбо», що підіймалися вертикально вгору.

Він опустил скло й просвітив, одночасно надягаючи сонцезахисні окуляри, щоб промені, які відбивалися від поверхні автівки, ненароком не засліпили його. Ранкове повітря увірвалося в легені свіжістю й повернулося теплою білястою парою.

— Нічого собі, які крутелики до нас завітали. І чиїх ви будете? Ну гаразд... — Джон підняв скло і зайняв наступне місце, проїхавши ще одне авто учня, скромніше за попереднє.

Він обов'язково дізнається ім'я господаря й попросить залишати місце собі. Ерік відчував на цьому заасфальтованому клаптику землі особливу ауру світового спокою. Насправді він одного разу припаркувався тут без особливого сенсу, і відтоді не змінював місця вже кілька тижнів. Раніше воно майже завжди було вільним, адже розташовувалося в самому кінці паркування.

Ерік вийшов з авто, засунув за щоку новий льодяник і покрокував до входу.

— Доброго ранку, містере Стівенс! — з доброзичливою усмішкою чемно звернувся до охоронця. — Ви вже пильнуєте нашу безпеку?

— Доброго ранку, Джоне, — усміхнувся чоловік. — А ти знову забув?.. — він поблажливо кивнув на його руки.

— Що забув? — Ерік насунув окуляри на кінчик носа й звів брови в нерозумінні.

— Теку з журналами та планом балу.

Ерік завмер, наче блискавка прошила тіло. Усмішка повільно зникла з обличчя. Усвідомлення того, що сьогодні знову доведеться слухати моралі куратора, зіпсувало чудовий ранок. Та все ж це краще, ніж розмова з Волтером. Нехай той покидьок і вибився в президенти, але мама нічого не казала про те, що він уже притягнув своє тіло до Нью-Йорка. А нотації від вчителя — не вперше, він звик.

За останні місяці Джон перестав бути вигнанцем і поступово налагодив дружні стосунки — і з навчальною радою, і з однокласниками. Він уже мав найвищі бали з усіх гуманітарних предметів, а Грей трохи підтягнув його з математики.

Нова версія «Виродка» була майже завершена. Ерік вирішив: ніщо не затьмарить передсвяткові дні — ні забута тека, ні майбутні зітхання куратора, ні чужий автомобіль на його паркувальному місці.

Дійшовши до кабінету ради, він рішуче відчинив двері й з порога жартівливо вигукнув:

— Хто той сміливець, що зайняв благословенне місце цього високоповажного?! Сяйнистий чорний мерс із...

Юнак урвався на півслові й мало не проковтнув цукерку разом із пластиковою паличкою — на чолі столу сидів Волтер, бездоганно вдягнений, мов із обкладинки глянцею. Мороз пробіг шкірою, а слова розсипалися в пам'яті, змішавшись зі спогадами минулого.

Усі присутні обернулися на голос. Кабінет ради поринув у мертву тишу.

Волтер підвів очі, відриваючись від аркуша. Смарагдові, холодні райдужки затягували у в'язку безодню. Зіниці різко розширилися — він уважно вдивлявся в новий образ людини, яка колись кохала його. Та обличчя 'залишалося, як і раніше, непроникним.

— Добрий ранок. Схоже, це я, — Волтер відклав документ і зручно відкинувся на спинку крісла, злегка схиливши голову набік. — Джоне, ти б устиг, якби не запізнився, — його погляд ковзнув силуетом, затримавшись на льодянику за щокою, потім на порожніх руках. — А де журнали?

Двері зачинилися так само стрімко й несподівано, як і розчахнулися. Члени шкільної ради здригнулися, розгублено переглянулися і зашелестіли здивованим шепотом.

Волтер завмер, не встигнувши навіть перевести думки в слова, не кажучи вже про завершення розмови. Хоча й чудово знав: Джон не просто не міг його терпіти — він щиро його ненавидів. І Волтер розумів, що це почуття було заслуженим, вирощеним його ж власними руками.

Нік заздалегідь підготував його до такого розвитку подій і порадив перепросити перед своєю жертвою — поставити крапку в цих хворобливих, викривлених стосунках заклятих «друзів-коханців». Усе слід було завершити якнайшвидше. Та щойно Волтер побачив Джона — не на екрані, не в уяві,

а наживо, вперше за чотири місяці — тіло пронизало радісне тремтіння.

На руїнах колишніх почуттів, камінчик за камінчиком, починав зводитися новий дім. І в ньому вже оселилося тепле й трепетне ставлення до Джона, кохання якого, як і раніше, вважалося найбажанішим призом.

Неможливо за такий короткий термін повністю змінитися й осмислити всі психологічні травми. На це потрібні роки психоаналізу та глибокої терапевтичної роботи. Але щоб зрозуміти: ти маєш право відчувати до іншої людини те, чого прагне твоя душа — а не нав'язувати собі ненависть, зумовлену минулим, — цього вже достатньо.

Волтер опустил очі й протяжно видихнув, повільно рахуючи від десяти до одного. Ця вправа допомагала приборкати лють і стримати імпульсивні пориви. Десять рятівних секунд, щоб оговтатися, зібратися та втихомирити невідконтрольні здоровому глузду наміри, вчинки й слова.

Десять.

«Залишайся на місці».

Дев'ять.

«Заспокойся».

Вісім.

«Не роби необачних вчинків».

Сім.

«Тримайся від нього якомога далі».

Шість.

«Не підводься».

П'ять.

«Волтере, продовжуй розмову!»

Чотири.

«Ти зробиш тільки гірше».

Три.

«Усе в минулому».

Два.

«Ти більше йому не потрібен».

Один.

«Зупинись».

Нуль.